

ezért mindent megteszek, hogy elmondhasd ellenérveidet." Ezeket az eszméket mélyen belém ültetted és ráneveltél, hogy azt az embert érezzem közelinek, aki az erkölcsi igazságosságért áldozni képes.

Most hát számot kell adnom Neked (igen, Neked, pedig, magam is négy gyermek apjaként halálad napjáig magáztalak), hogy miért kanyarodtam olyan irányba, amit Te nem szorgalmaztál. Te az erdélyi magyarságot féltetted. (Volt is mitől!) Aztán pedig, hogy Budapestig sodort minket a történelemnek gúnyolt áradat, én amúgy sem tudtam, mihez kezdjek a származási-családi hagyománnyal. Csak angadzsáburt ettem és tudtam, hogy kiterjedt és örmény származású a családunk.

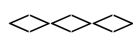
1999 január 3-án még talán a fejedet is csóváltad, amikor láttad, hogy beülök egy nagy terembe, ahol különféle ízetlenségek folynak. Nem részletezem, Édesapám, mert ha éppen odafigyeltél, úgyis láttad. (Bár lehet, hogy Nektek, ott fent már indifferens az itteni, alacsony piszok?) Bizonyára emlékszel itteni életedből a görcsös könnyedséggel elkövetett jogtalanságokra, amelyeknek mindig volt írott, törvényes igazolása - legfeljebb az alapvető, emberi erkölcsöt sértették. De azt nagyon. Nos, január 3-án mégis eljött egy pillanat, amikor abban a teremben kezdtem mégis jól érezni magam. Miért?

Ültem ott egy kis csapat egyik legkisebbik tagjaként. A csapat igyekezett méltányosan, de mégis a végsőkig harcolni az igazságért. Méltányosságért cserébe azonban nem kapott méltányosságot. Igyekezett becsületes kompromisszumot kötni, és valamilyen emberi "többlet" érdekében arányosságot kiharcolni. Hiába. Úthengerként nyomult valami más, ami irgalmat, belátást nem ismer. És én ekkor - "amazok" sorozatos, vak és ignoráns szavazó-győzelmei láttán - kezdtem jól érezni magam csupán attól, hogy ezen a széken ülök, ennek a kis csapatnak tagjaként. Egyszerűen boldog lettem - érts meg, Édesapám! - mert az **enyéim között** vagyok.

Neked nemzeti megfontolásokból igazad volt, hogy szinte kizárólag a magyarsággal törődtél. (Meg az enyémet nevelgetted.) Ma más a helyzet, mint az elmúlt hetven év Erdélyében: közeledünk a nemzeteket áthidaló (de nem kiküszöbölő) európai álmhoz. És ezen a január 3-án abban a szép, nagy ülésteremben nem népek vitáztak, hanem két szemlélet. "Ezek", akik között ültem, a méltányosság és a demokrácia nevű álmért küzdöttek. Olyan demokráciáért, amely nem csupán számok könyörtelen világa, eszközül nem a másik elhallgattatását alkalmazza, főként pedig nem a "számszerű demokrácia diktatúrája". Tudták, hogy szinte semmi esélyük. "To dream, the impossible dream" lehetetlen álm, hogy a "La Mancha lovagja" dalszövegét idézzem - persze, csak azért, hogy kissé nyugati típusú műveltségemmel kérkedjem.

Édesapa, ezzel a jelentésemet be is zárom. Boldognak éreztem magam, Reád is büszkén, mert képes voltál úgy nevelni engem, hogy magyar legyek, a gyökereimet soha nem feledve. (Az egykori, szomorú kifejezést pozitívan kifordítva: igazi, becsületes "kettős nevelés" volt ez.) Nélküled sohasem ülhettem volna ott, azon a széken, ennek a kicsi csoportnak legkisebbik tagjaként, a Te más irányú törekvéseidet kissé visszafordítva. Ekkor jutott eszembe István ükapám Bem Józseffel, mert az a 48/49-es küzdelem is "the impossible dream" volt egy úthengerrel szemben. Hiszem, hogy vasárnap este 9 óra tájt, amikor láttad "örmény kisebbségi képviselő" fiadat, amint cseppet keserűen, mégis valami büszkeséggel a szívében ballag el a nagy ülésteremből - nem csóváltad a fejed, sőt...! Jó helyen ültem, az enyémekek között. Ezt Te bizonyosan jóváhagyod.

Ölel fiad: *Dávid Csaba*

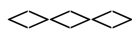

Szomorújelentés

Placsintár András

filmoperatőr 1998. december 13-án 70 éves korában örökre elaludt. Méltósággal és végtelen türelemmel viselte hosszantartó szenvedését. Utolsó sarja volt egy ősi örmény családnak. Hamvait engesztelő szentmise keretében csendben eltemettem a Szent Gellért templom urnatemetőjében.

Nővére, *Ludvigh Gyuláné Placsintár Kató*

Pályázati felhívás

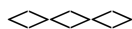
A II. ker. Örmény Kisebbségi Önkormányzat az 1848-49-es szabadságharc 150 éves évfordulója alkalmából pályázatot hirdet az 1848-49-es szabadságharc örmény származású hősei, résztvevői emlékhelyeinek felkutatása tárgyában. Magyarországi és erdélyi pályázók jelentkezését várjuk.

Előnyben részesítjük a II. kerületi emlékhelyek felkutatásáról szóló pályamunkákat.

A pályázat benyújtási határideje 1999. március 15., név és lakcím megjelöléssel a II. ker. ÖKÖ címen, elbírálási határideje 1999. április 15.

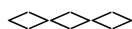
A pályázat nyilvános eredményhirdetésekor az első helyezet 30.000 Ft, a második helyezet 20.000 Ft, a harmadik helyezet 10.000 Ft díjazásban részesül.

Érdeklődés: Bp. II. kerületi Örmény Kisebbségi Önk. 1024 Bp. Mechwart liget 1.

Szerkesztőségi felhívás

Mint láthatják olvasóink, elkezdjük sorozatunkat örmény közösségünk nevezetesebb, érdekesebb személyeiről. (A sorozat apropóját Tóth K Józsefnek, az 1998. október 15-én tartott előadása szolgálta.). Szükségét érezzük, hogy a parlamenti képviselőkön túl más, örmény származású, örmény gyökerekkel rendelkező közhivatalnokokat, tudósokat, művészeket, tanárokat, mérnököket, stb. is bemutassunk. Terveink szerint ezt a sorozatot az olvasók írják, akik beküldik a családjukban élt "nagy öregek" bemutatkozását, történeteit. Várjuk írásaikat.

Könyvek, kiadványok

Elkészült az Erdélyi Örmény Gyökerek Füzetek 1998 évi összeállítása könyv formában, tartalomjegyzékkel, amely 1000 Ft-ért megvásárolható. (A vételár darabonként 500 Ft adományt foglal magában.)

Az Erdélyi Örmény Múzeum sorozat keretében megjelent Fancsali János: Viski János fiatalkori évei című könyve 600 Ft-ért kapható egyesületünknel.

Szongott Kristóf: "Szamosújvár szab. kir. város MONOGRÁFIÁJA" sorozat (reprint):